

ACATISTUL SFÂNTULUI MARE MUCENIC PĂNURIE

PREOTUL DĂ OBÎȘNUTA BINECVÂNTARE, ZICÎND:

Binecuvântat este Dumnezeu nostru totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

IAR DACĂ NU EȘTI PREOT, SĂ ZICI:

Moamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților, miluiește-ne pe noi.

Amin.

ȘI SĂ ZICI IARĂȘI:

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Mpărate ceresc, Mângâietorul, Duhul adevărului, Care pretutindena ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.
(DE TREI ORI)

Blavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Si acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Readfântă Treime, miluiește-ne pe noi.

Doamne, curățește păcatele noastre.

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre. Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre pentru numele Tău.

Doamne, miluiește. *(DE TREI ORI)*

Blavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

ă a Ta este împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

APOI TROPARELE, GLASUL AL 6-LEA:

Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi, că, nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție, ca unui Stăpân, noi păcătoșii robii Tăi; miluieste-ne pe noi.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Doamne, miluieste-ne pe noi că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută și acum ca un milostiv și ne izbăvește pe noi de vrăjmașii noștri, că Tu ești Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul Tău; toți lucrul mâinilor Tale și numele Tău chemăm.

Si acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

AL NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEV:

Șa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, căci tu ești mântuirea neamului creștinesc.

APOI:

Întru unul Dumnezeu, Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute. Și întru unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii; Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut, iar nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut; Care, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a pogorât din ceruri și S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria și S-a făcut om; Și S-a răstignit pentru noi în zilele lui Ponțiu Pilat și a pățimit și S-a îngropat; Și a înviat a treia zi, după Scripturi; Și S-a înălțat la ceruri și șade de-a dreapta Tatălui; Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Cărei împărăție nu va avea sfârșit. Și întru Duhul Sfânt, Domnul de viață

Făcătorul, Care din Tatăl purcede, Cel ce, împreună cu Tatăl și cu Fiul, este închinat și slăvit, Care a grăit prin Prooroci. Întru una, sfântă, sobornicească și apostolească Biserică. Mărturisesc un botez spre iertarea păcatelor. Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin.

Doamne, miluiește *(DE 12 ORI)*.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu!

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu!

Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeul nostru!
(CU TREI ÎNCHINĂCIUNI)

PSALMUL 142:

Doamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru credințioșia Ta; auzi-

mă, întru dreptatea Ta. Să nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta. Vrajmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri. Mâhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu. Adusu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit. Întins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu ca un pământ însetoșat. Degrab auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu. Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în mormânt. Fă să aud dimineața mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea. Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu. Scapă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne. Învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu. Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății. Pentru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață. Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu. Fă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
Iluia (DE 3 ORI). ȘI ÎNDATĂ SE CÂNTĂ:

Sumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă; bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului. *(DE 3 ORI)*

APOI TROPARELE, GLASUL AL 4-LEA:

Sântare cerească se săvârșește pe pământ, prăznuirea pământească se sărbătorește cu veselie acum. Cetele îngerilor laudă cu cântări de sus luptele, iar Biserica de jos slava cerească pe care ai și dobândit-o cu chinurile și cu luptele tale, Fanurie slăvite.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sântare cerească se săvârșește pe pământ, prăznuirea pământească se sărbătorește cu veselie acum. Cetele îngerilor laudă cu cântări de sus luptele, iar Biserica de jos slava cerească pe care ai și dobândit-o cu chinurile și cu luptele tale, Fanurie slăvite.

Si acum și pururea și în vecii vecilor.

Amin. *AL NĂSCĂTOAREI DE DUMNEZEV:*

Naina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine Născătoare de Dumnezeu celor de pe pământ S-a arătat, Dumnezeu într-o unire neamestecată întrupându-Se și Crucea de bunăvoie pentru noi luând, prin care, înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Moamne, miluiește. *(DE TREI ORI)*

lavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh. Și

Sacum și pururea și în vecii vecilor. Amin.
PSALMUL 50:

Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta. Și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele

ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele și toate fărădelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. Că, de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

CONDACELE ȘI ICOASELE:**CONDACUL 1:**

Stâlp al lumii și neînfricat ostaș al lui Hristos, te cunoaștem astăzi noi credincioșii pre tine, prea slăvite Fanurie mucenice, căci Hristos Dumnezeu, Cel ce stă întru cele înalte, luceafăr luminos te-a arătat Bisericii Sale, ca să strigăm ție: Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie, mare făcătorule de minuni!

ICOSUL 1:

Pus-ai capăt năzuințelor tale ca unul ce ai ajuns în cele din urmă la cele înalte, învrednicindu-te de Lumina care luminează acum pe toți cei ce te laudă, Fanurie, și descoperi pe cele ascunse ca și cum ai fi de față, mucenice; pentru aceasta înconjurăm icoana ta cea cinstită cu înfricoșatele tale chinuri și strigăm ție:

**Bucură-te, cel ce pentru Hristos ai pățimit;
Bucură-te, că de tiran ai fost chinuit;
Bucură-te, al lui Hristos ostaș neînfricat;
Bucură-te, că necredința o ai înfruntat;
Bucură-te, că ai dobândit cununa muceniei;
Bucură-te, că ești părtaș în rai al bucuriei;
Bucură-te, că laolaltă cu îngerii ești;
Bucură-te, pierzător de cete diavolești;
Bucură-te, luceafăr luminător al lumii;
Bucură-te, izvor nesecat al minunii;
Bucură-te, de biruință purtătorule;
Bucură-te, grabnic ajutorule;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 2-LEA:

Viața ta cea sfântă, ani îndelungați necunoscută, la vremea cuvenită a fost dată pe față de Dumnezeu, cunoscătorul a toate, Fanurie slăvite, căci icoana ta cea sfântă la Rhodos a arătat oamenilor cine ai fost, mucenice. Pentru aceasta lui Dumnezeu Celui ce nu uită să răsplătească, Îi strigăm: Aliluia!

ICOSUL AL 2-LEA:

Minunatu-s-au toți văzând pe neașteptate patimile tale, zugrăvite pe cinstita ta icoană, prea slăvite, care fusese mai înainte de nimeni știută; pentru aceasta ți-au ridicat și ți-au înfrumusețat Biserica împodobită, în care laudăm pe Cel ce te-a slăvit pe tine cu mulțime de minuni și de haruri și strigăm ție:

Bucură-te, cel ce ca și Sfântul Ștefan ai pătimit;

Bucură-te, cel ce cu bolovani ai fost strivit;

Bucură-te, gură de adevăr grăitoare;

Bucură-te, candelă de mir purtătoare;

Bucură-te, că întunericul ai alungat;

Bucură-te, cel ce credința o ai apărat;

Bucură-te, că harul minunilor ai primit;

Bucură-te, cel ce pe preoți ai slobozit;

Bucură-te, mângâietorul celor necăjiți;

Bucură-te, slobozitorul celor robiți;

Bucură-te, al credincioșilor mijlocitor;

Bucură-te, al celor aflați în pocăință ajutor;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie, mare făcătorule de minuni!

CONDACUL AL 3-LEA:

Auzit-am Fanurie de minunile tale, și ne-am înspăimântat; iar de bucurie și de frică fiind cuprinși, nu ne pricepem nimic a spune, ci tu cu rugăciunile tale fierbinți către Dumnezeu, luminează-ne mintea noastră ca să înțelegem puterea Lui cea mare pe care a arătat-o prin tine, și împreună cu tine să strigăm: Aliluia!

ICOSUL AL 3-LEA:

**Cu un trandafir a însemnat vestitul Rhodos
Cel ce a strălucit în slavă, iar cel ce te află pe tine,
mucenice, se bucură de parfumul tău, Fanurie
prea slăvite, și aleargă sub acoperământul tău, și
închinându-se cu evlavie chipului icoanei tale și
semnelor minunilor tale, strigă ție unele ca
acestea:**

**Bucură-te, cel ce de tiran ai fost biciuit;
Bucură-te, că proorocia ai împlinit;
Bucură-te, că de chinuri nu te-ai înduplecat;
Bucură-te, că pentru lingușiri nu te-ai lepădat;
Bucură-te, cel ce pe Hristos nespus L-ai iubit;
Bucură-te, că prin chinuri L-ai adevărit;
Bucură-te, cel ce ai primit de la El cununi;
Bucură-te, izbăvitorule de furtuni;
Bucură-te, sprijinitorul celor credincioși;
Bucură-te, nădejdea celor evlavioși;
Bucură-te, cetățean luminos al Cerului;
Bucură-te, far luminos al pământului;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 4-LEA:

"Pentru ce prin lingușiri te grăbești să adormi zelul sufletului meu și dragostea ce o am către Domnul?! Căci nici măcar un fir de păr nu-mi vei putea trage de pe capul meu, căci și pe acestea Dumnezeu mi le are cu număr, iar tu vei sfârși în cumplite chinuri!", a spus Fanurie tiranului, strigând: Aliluia!

ICOSUL AL 4-LEA:

Cu ce cântări ne vom apropia de cel ce s-a luptat mai presus de orice cântări de laudă? Cu ce cununi de laudă îi vom încununa capul celui căruia îngerii i-au împodobit sufletul cu cunună cerească, nu ne pricepem; pentru aceasta cu sufletele pline de umilință Sfântului Fanurie, ca unui mare mucenic, să-i strigăm:

**Bucură-te, că de tiran ai fost batjocorit;
Bucură-te, că de viu ai fost jupuit;
Bucură-te, fericitule cu sufletul frumos;
Bucură-te, că în toate ne ești folos;
Bucură-te, lauda Bisericii și a lumii;
Bucură-te, Sfinte lucrător al minunii;
Bucură-te, cel ce pe agareni i-ai îmblânzit;
Bucură-te, că răutatea le-ai domolit;
Bucură-te, ajutor în necazuri grele;
Bucură-te, liman al izbăvirilor mele;
Bucură-te, al săracilor sprijinator;
Bucură-te, al nostru fierbinte ajutor;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 5-LEA:

"Pentru ce mă silești să mă depărtez de bunătățile cele făgăduite și să tăgăduiesc pe Dumnezeu pe Care L-am dorit din pântecul mamei mele, pe Care cu mai multă dorire vreau să-L îmbrățișez, ca să mă împărtășesc în lumina cea veșnică împreună cu El?!", a spus Fanurie la judecata tiranului, strigând: Aliluia!

ICOSUL AL 5-LEA:

Cînd agarenii subjugaseră insula Rhodos, stăpânitorul de acolo vrînd să zidească din nou zidurile cetății ce căzuseră în ruină, a trimis să ia pietre de la niște clădiri dărâmate din afara cetății, și a dat astfel de biserica ta, în care icoana ta Fanurie s-a găsit strălucitoare; pentru aceasta strigăm ție:

Bucură-te, mucenice în pămînt îngropat;
Bucură-te, că Dumnezeu lumii te-a arătat;
Bucură-te, ostaș al Împăratului Hristos;
Bucură-te, fericitule cu chip luminos;
Bucură-te, că în închisoare ai stat;
Bucură-te, că de Hristos nu te-ai dezbrăcat;
Bucură-te, că ai fost prea slăvit de Dumnezeu;
Bucură-te, luceafăr al sufletului meu;
Bucură-te, a oropsiților bucurie;
Bucură-te, al muncilor vrăjmășie;
Bucură-te, de oameni împăciuitoarele;
Bucură-te, cu îngerii grăitorule;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!

CONDACUL AL 6-LEA:

Insula Rhodos te are acum pe tine, mucenice, apărător, cetățile pretutindeni ocrotitor, Cerurile locuitor, îngerii împreună grăitor, iar pământul s-a umplut pînă la margini de mulțimea minunilor tale, preaslăvite mucenice Fanurie, pe care ți le-a dăruit Dumnezeu, Căruia împreună cu tine Îi strigăm: Aliluia!

ICOSUL AL 6-LEA:

Prea Sfințitul Arhiereu Nil auzind de dezgroparea bisericii tale și venind acolo a primit minunata ta icoană în care erai înfățișat ca un tânăr ostaș cu crucea în mîna dreaptă, în vârful crucii o lumânare aprinsă; și a citit pe icoana ta numele tău, Fanurie; și acum cu dragoste din adâncul sufletului îți strigăm:

Bucură-te, Fanurie mucenice sfinte;
Bucură-te, al nostru rugător fierbinte;
Bucură-te, cel ce pe necredincioși ai umilit;
Bucură-te, că de Dumnezeu ai fost iubit;
Bucură-te, cel ce prin chinuri la Ceruri te-ai dus;

Bucură-te, cel dăruit cu haruri de sus;
Bucură-te, că prin tine ne umplem de daruri;
Bucură-te, ostaș încununat cu lauri;
Bucură-te, al Rhodosului far luminător;
Bucură-te, al nostru iubit îndrumător;
Bucură-te, că fărâmi lanțurile robiei;
Bucură-te, aducătorule al bucuriei;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!

CONDACUL AL 7-LEA:

Luptătorule prea bun al lui Hristos, cu vitejie ai înfruntat chinuri înfricoșate pentru Hristos Stăpânul tău ceresc, și în mijlocul chinurilor tale celor care erau îngroziți de răbdarea ta ai strigat cu tărie: "Dumnezeul meu cel ceresc este Dumnezeu adevărat și nu este altul afară de El, aplecați-vă! Aliluia!"

ICOSUL AL 7-LEA:

Arătatu-te-ai purtătorule de biruință, Fanurie, ajutor neostenit care vindeci bolile trupurilor și ale sufletelor noastre și reverși îndurările tale peste toți aceia care cu evlavie și cu frica lui Dumnezeu purced spre ajutorul tău, fericite; pentru aceasta și noi înfruptându-ne din minunile tale și părtași fiind binecuvântărilor tale strigăm ție:

**Bucură-te, cel ce cu făclii ai fost chinuit;
Bucură-te, că suferința nu te-a îngrozit;
Bucură-te, ucenice credincios al Domnului;
Bucură-te, făclie vie a Duhului;
Bucură-te, că luminezi celor din nevoi;
Bucură-te, că ești pururea slăvit de noi;
Bucură-te, că Rhodosul îți strigă ție;
Bucură-te, ajutor fii mie;
Bucură-te, alunecare celor de pe apă;
Bucură-te, nădejdea celor ce te așteaptă;
Bucură-te, chezașia celor dorate;
Bucură-te, lauda celor împlinite;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 8-LEA:

Spre Mirele Cel Preafrumos dorind, ca să te găsești laolaltă cu El, cu trupul tău tânăr, înfloritor, te-ai dat chinurilor, fericite Fanurie, și lui Dumnezeu Celui ce binecuvântează luptele tale cele vitejești ai strigat: Aliluia!

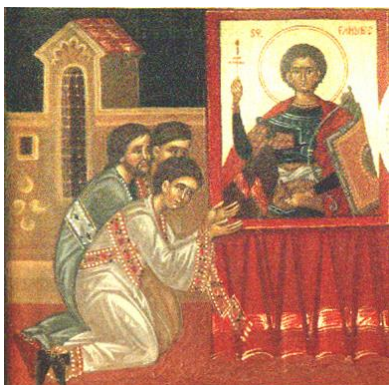
ICOSUL AL 8-LEA:

Nimeni nu a cunoscut mai înainte nici numele tău, nici pe părinții tăi, nici locul de unde ai venit și nici timpul în care ai trăit. Dar Dumnezeu te-a arătat, Fanurie slăvite, în biserica ta din Rhodos, căci nu a lăsat nerăsplătite nici pe pământ nevoițele tale, punându-te ca pildă nouă celor ce strigăm ție:

**Bucură-te, că de păgâni la chinuri ai fost tras;
Bucură-te, că de cărbuni aprinși ai fost ars;
Bucură-te, că roua cerului te-a răcorit;
Bucură-te, că harul Duhului te-a umbrit;
Bucură-te, că numai lui Hristos te-ai închinat;
Bucură-te, că idolilor nu te-ai plecat;
Bucură-te, pildă de viață creștinească;
Bucură-te, chip de viață îngerească;
Bucură-te, că împarți harul celor ce te slăvesc;
Bucură-te, că dai dar celor ce te iubesc;
Bucură-te, al vieții noastre îndreptător;
Bucură-te, al celor oropsiți folositor;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 9-LEA:

Tiranul s-a rușinat cînd te-a văzut pe tine, mucenice, din ce în ce mai viteaz în primejdie și în chinuri, că nu ai încetat a defăima necredința lui plină de răutate, Fanurie slăvite, ci avînd sufletul și tot dorul tău către Dumnezeu, și gîndind la chinurile pe care Fiul Său le-a răbdat pe cruce, ai strigat: Aliluia!

ICOSUL AL 9-LEA:

Pe cei trei diaconi din insula Creta (care se duseseră să se hirotonească preoți la Firig, și întorcându-se de acolo au căzut în mâinile tâlharilor și au fost vânduți ca robi agarenilor), la rugăciunea lor i-ai slobozit în chip minunat din robie; pentru aceasta strigăm ție:

Bucură-te, că pe tiran l-ai înspăimântat;
Bucură-te, că fiarelor mâncare ai fost dat;
Bucură-te, că ai fost numit noul Daniel al darului;

Bucură-te, comoară nouă a harului;
Bucură-te, defăimarea necredincioșilor;
Bucură-te, lauda credincioșilor;
Bucură-te, cununa dreptății celei sfinte;
Bucură-te, slobozirea celor fără de minte;
Bucură-te, văpaie aprinsă a dorului;
Bucură-te, mucenice plăcut al Domnului;
Bucură-te, al pământului luminos astru;
Bucură-te, mir de tainic alabastru;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!

CONDACUL AL 10-LEA:

Nu ai adus jertfă pe altarul idolilor și, pentru că nici nu ți-ai închinat genunchii tăi, fericite, statuilor, ci pe Hristos propovăduindu-L și neîncetate laude ca unui Dumnezeu aducându-I, ca și cum te-ai fi găsit în desfătările Cerului, iar nu sub chinurile nemiloase ale tiranului, ai strigat: Aliluia!

ICOSUL AL 10-LEA:

Miluieste-ne pe noi, mucenice slăvite, cu rugăciunile tale cele fierbinți către Dumnezeu ca și pe cei trei preoți robiți; auzi-ne degrabă când Te chemăm pe tine și ne slobozește din toată nevoia și necazul, dăruiește-ne putere ca să răbdăm toate în duh de evlavie creștinească, și, biruind cursele vrăjmașului, să-ți strigăm acestea:

Bucură-te, cel ce pe tirani i-ai biruit;
Bucură-te, că de piatră mare ai fost strivit;
Bucură-te, ciorchine desăvârșit al credinței;
Bucură-te, vinul cel sfânt al nevoinei;
Bucură-te, bucuria cetelor îngerești;
Bucură-te, spaima adunării păgânești;
Bucură-te, că prin tine Treimea S-a slăvit;
Bucură-te, că Crucea ai propovăduit;
Bucură-te, năstrapă de daruri încărcată;
Bucură-te, scară de milă luminată;
Bucură-te, că ești alături de cei din nevoi;
Bucură-te, că pururea ne auzi pe noi;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!

CONDACUL AL 11-LEA:

Mărgăritarul cel de mult preț al lui Dumnezeu ascuns în țărână, strălucește acum în Rhodos ca o comoară de mult preț care îmbogățește, desfătează, luminează și înveselește pe toți cei care vin la el cu credință și cu dragoste, și care împreună cu el, Purtătorului de grijă al tuturor și Dumnezeului nostru strigă: Aliluia!

ICOSUL AL 11-LEA:

Strălucit-a astăzi sărbătoarea plină de veselie și praznic luminat al lui Fanurie celui mult pătimitor, că Dumnezeu l-a învrednicit de cununa cerească a celor bineplăcuți Lui și l-a așezat laolaltă cu îngerii; pentru aceasta laudând pe Domnul Care minunată a făcut voia Sa întru Sfinții Săi, lui Fanurie să-i strigăm:

**Bucură-te, că în fața idolilor n-ai stat;
Bucură-te, că minciuna ai defăimat;
Bucură-te, că ai fost ars cu cărbuni aprinși;
Bucură-te, că credința în idoli ai stins;
Bucură-te, că demonii te-au văzut și au plâns;
Bucură-te, că îngerii în juru-ți s-au strâns;
Bucură-te, că iadul adânc s-a cutremurat;
Bucură-te, al Bisericii viteaz bărbat;
Bucură-te, a credinței pecete curată;
Bucură-te, a noastră pildă luminată;
Bucură-te, al lui Hristos nebiruit;
Bucură-te, al nostru mucenic prea slăvit;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 12-LEA:

Pe cei ce sărută icoana ta sfântă cu credință, mucenice, și laudă virtutea ta cea sfântă, Fanurie prea slăvite, cu rugăciunile tale arată-i moștenitori ai Împărăției celei cerești și veșnice, și părtași ai slavei celei de sus, ca împreună cu tine să-l strigăm lui Dumnezeu celui în Treime lăudat: Aliluia!

ICOSUL AL 12-LEA:

Minuni străine și mai presus de înțelegere a făcut Dumnezeu întru Sfinții Săi, împreună cu care, în timpul din urmă a arătat ca pe un alt soare, strălucind cu minunile pe minunatul Fanurie, lauda Rhodosului și a Bisericii; căruia și noi aprinși de dragoste și râvnă să-i strigăm din suflet:

**Bucură-te, că în cuptor de foc te-au aruncat;
Bucură-te, că și acolo te-ai bucurat;
Bucură-te, că te-ai rugat pentru chinuitori;
Bucură-te, că pentru toți ești mijlocitor;
Bucură-te, nu înceta a ruga pe Hristos;
Bucură-te, al credincioșilor scump prinos;
Bucură-te, că ai umilit pe cei ce s-au trufit;
Bucură-te, că ai înălțat pe cel smerit;
Bucură-te, rugătorul nostru către Hristos;
Bucură-te, tăria cerului evlavios;
Bucură-te, miluitorul credincioșilor;
Bucură-te, cercetătorul păcătoșilor;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL AL 13-LEA:

O, prea minunate Sfinte Mare Mucenice Fanurie, cu lacrimi fierbinți alergând la a ta ocrotire, ne rugăm ție: izbăvește-ne cu rugăciunile tale cele bune, plăcute lui Dumnezeu, de toată nevoia și suferința și învrednicește-ne ca și în viața de veci să fim părtași veșnicei Împărății și împreună cu tine cântare să-l aducem lui Dumnezeu: Aliluia!

ACEST CONDAC SE ZICE DE TREI ORI.

**DUPĂ ACEASTA, SE ZICE IARĂȘI:
ICOSUL 1:**

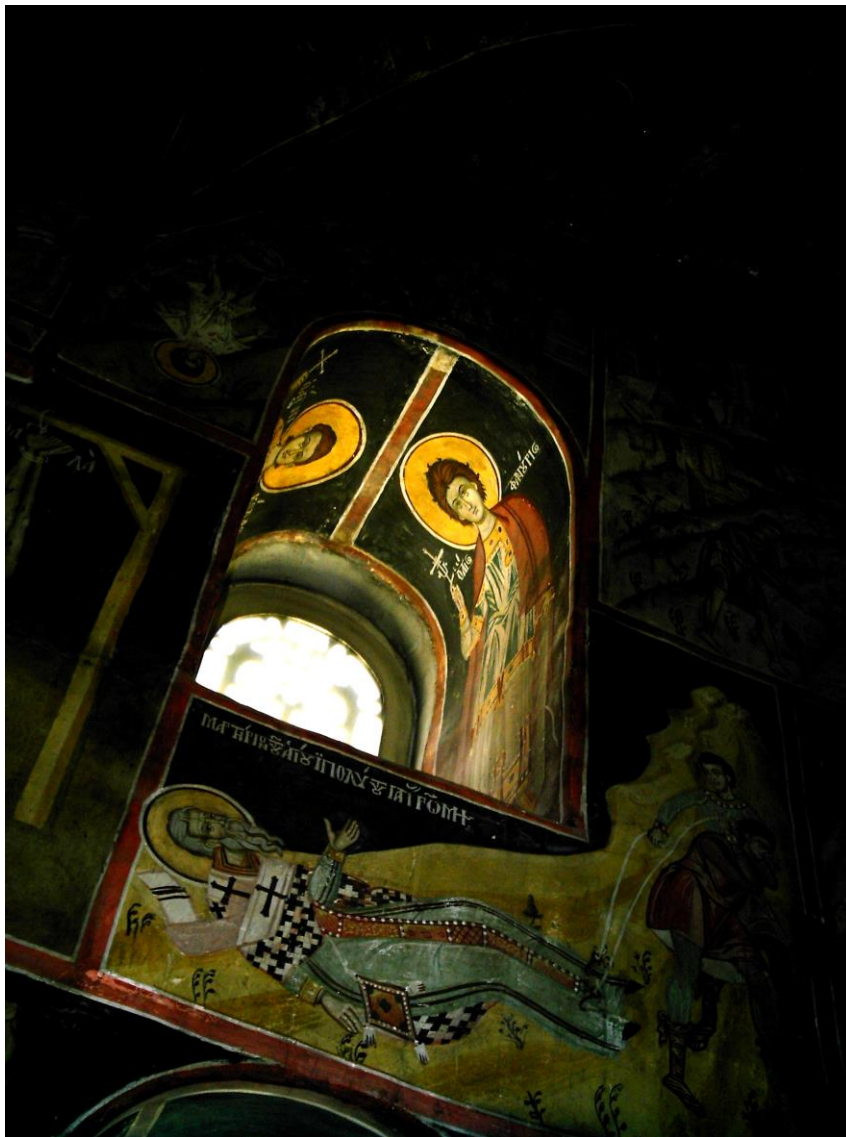
Pus-ai capăt năzuințelor tale ca unul ce ai ajuns în cele din urmă la cele înalte, învrednicindu-te de Lumina care luminează acum pe toți cei ce te laudă, Fanurie, și descoperi pe cele ascunse ca și cum ai fi de față, mucenice; pentru aceasta înconjurăm icoana ta cea cinstită cu înfricoșatele tale chinuri și strigăm ție:

**Bucură-te, cel ce pentru Hristos ai pățimit;
Bucură-te, că de tiran ai fost chinuit;
Bucură-te, al lui Hristos ostaș neînfricat;
Bucură-te, că necredința o ai înfruntat;
Bucură-te, că ai dobândit cununa muceniei;
Bucură-te, că ești părtaș în rai al bucuriei;
Bucură-te, că laolaltă cu îngerii ești;
Bucură-te, pierzător de cete diavolești;
Bucură-te, luceafăr luminător al lumii;
Bucură-te, izvor neseecat al minunii;
Bucură-te, de biruință purtătorule;
Bucură-te, grabnic ajutorule;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie,
mare făcătorule de minuni!**

CONDACUL 1:

Stâlp al lumii și neînfricat ostaș al lui Hristos, te cunoaștem astăzi noi credincioșii pre tine, prea slăvite Fanurie mucenice, căci Hristos Dumnezeu, Cel ce stă întru cele înalte, luceafăr luminos te-a arătat Bisericii Sale, ca să strigăm ție:

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Fanurie, mare făcătorule de minuni!

**APOI SE ZICE:
RUGĂCIUNEA CĂTRE SFÂNTUL ȘI MARELE MUCENIC FA
FANURIE**

Către tine mare mucenice Fanurie, înălțându-ne gândurile noi păcătoșii, cu umilință și cu căldură te rugăm: caută din înălțimea cea plină de slavă a cerurilor unde, prin viața ta sfântă și prin chinurile tale mucenicești pentru Hristos, ți-ai dobândit sălaș de veșnică viețuire; și te milostivește de suferințele, patimile, necazurile, amărăciunile, durerile, cele rele și strâmtorările noastre; și te rog, cu îndrăzneala pe care ai agonisit-o către Stăpânul tău ceresc și Dumnezeuul nostru, scapă-ne de păcatele pe care din știință și din neștiință pururea ca niște robi nevrednici le săvârșim, și să nu se mânie pe noi pînă la sfârșit pentru puținătatea dragostei noastre față de El și față de aproapele nostru. Ci să fie pururea plin de milostivire față de noi și să îndepărteze de la noi toată suferința și durerea, toate patimile și necazurile, toate amărăciunile și strâmtorările de pînă acum, zidind în noi cuget curat, ca privind la ceruri să ne înflăcăram de dorul de a deveni cît mai bineplăcuți lui Dumnezeu.

Așa, Sfinte mare mucenice Fanurie, fii povățuitorul și îndrumătorul nostru pe căile cele necunoscute ale vieții, pentru ca urmând pilda credinței și a dragostei tale față de Hristos, să ne învrednicim și noi de lucrurile tale și de harurile tale, prin iubirea de oameni și binecuvântarea marelui nostru Dumnezeu. Și trecând dintru această viață pământească să ne bucurăm laolaltă cu tine și cu toți cei bineplăcuți din veac ai Domnului de stăpânirea cea nesfârșită a Împărăției cerurilor și de partea cea de-a dreapta, ca laolaltă cu toți și înconjurați de corul îngerilor să aducem slavă, cinste și închinăciune lui Dumnezeu celui slăvit în Treime în vecii vecilor. Amin.

ȘI SE FACE OTPUSTVL.

ȘI LVI DUMNEZEV SLAVĂ.

*ACEST SPÂNT ACATIST L-AM SCRIS ÎN ZIVA SPÂNTVLVI IOAN
N GVRĂ DE AVR (IANVARIE) ȘI L-AM TERMINAT ÎN ZIVA SP
ÂNTVLVI CVVIOS EFREM SIRVL (IANVARIE). AVRICA BĂDĂ
RĂV.*

VIATA SFANTULUI MARE MUCENIC FANVRIE

Nu se știe când s-a dus Sfântul către Domnul. Căci nu se știe când i s-a tăiat capul și nici numele cetății nu s-a păstrat. La anul UNA MIE CINCI SUTE după Hristos niște păstori pășteau turmele în valea unor munți prăpăstioși. În tot acest timp în vârful acestei mări și grozave râpi s-a văzut o lumină care nu s-a stins tot timpul. Când păstorii au adunat bani suficienți, s-au gândit să se întoarcă la casele lor, din mari depărtări fiind fiecare. Trei dintre ei fiind mai curajoși, bănuind că în vârful acestui munte ar fi o comoară, s-au legat cu frânghii groase, iar ceilalți i-au ajutat de s-au suit pe acea înălțime. Acolo era o peșteră în care erau Sfintele Moaște și ardea o făclie mare, aceea pe care o văzuseră tot timpul păstorii, iar pe pieptul Sfintelor Moaște era o piele de dobitoc pe care era scris cu ceva tare toată *VIATA SFANTULUI MARE MUCENIC FANVRIE*, viață pe care o citim mai jos.

În cetatea părinților acestui Sfânt era un mare negustor - tatăl acestui Sfânt - cel mai bogat din acele locuri, care avea treisprezece băieți,

dintre care cel mai mare era Fanurie, care avea atunci DOISPREZECE ani. Și, după cum era obiceiul locului, acesta urma filosofia; el era blând, silitor la carte, foarte milostiv, dar era păgîn ca și întreaga lui familie. Mama lui era bună și frumoasă, avea tot ce-i trebuie, dar nu avea voie să știe despre treburile și averile soțului ei. Într-o zi înapoindu-se cu mulți bani și lucruri soțul ei a fost atacat, ucis și jefuit. Datornicii îndată ce-au auzit aceasta, deși ei aveau datorii la tatăl Sfântului, au venit să ceară ceea ce nu li se cuvenea. Astfel în scurt timp mama lui Fanurie a rămas săracă într-o cuhnie (bucătărie), dar și acolo era năpăstuită fără nici un mijloc de a se hrăni cu cei treisprezece copii ai ei.

Într-o zi Fanurie i-a spus unui copil de seama lui că mama lui este o sfântă, pentru că toată ziua plânge și se roagă, dar că ei, copiii, au mâncare și sînt îngrijiți, deși mama lor se îmbrăca cu haine tot mai sărăcicioase. Deși copiii nu o supărau, mama lor plângea toată ziua. Atunci prietenul său i-a spus următoarele: "Bine, bine, păzește-o tu pe mama ta într-o seară și să-mi spui mie a

doua zi cînd ne vom vedea la școală dacă e sfîntă sau nu".

Atunci copilul Fanurie a pîndit-o și, seara, după ce mama sa le-a dat să mănânce și i-a culcat pe toți, ea, fiind sigură că toți copiii ei dorm, și-a spălat fața, s-a uns cu arome, și-a pus văluri și haine scumpe cum n-o mai văzuse niciodată Sfîntul Fanurie, și a plecat. Copilul a urmărit-o și a văzut că a intrat într-un local de noapte, de petreceri, unde majoritatea oamenilor erau beți. Mama lui juca în acest local și avea primul număr. În timpul jocului ea cânta plîngînd, căci n-ar fi dorit să afle copiii ei prin ce sacrificiu le câștigă ea hrana de toate zilele ca să fie cu ei. Oamenii din local o credeau beată, și, în această stare în care se găsea ea era mai mult decît frumoasă. Fanurie văzîndu-o s-a apropiat de tribună și a strigat odată tare: "Mamă!" La glasul copilului ei mama de groază și de durere că a fost descoperită de către fiul ei cel mare, a căzut jos.

Plecînd din local Fanurie a părăsit îndată cetatea și s-a dus la malul unei ape mari care curgea în apropierea acestei cetăți. Nu cu puține osteneți căci își zdrobise picioarele de pietre în

fuga lui disperată. La malul apei a văzut niște păstori care voiau să treacă cu corabia pe celălalt mal. El i-a rugat să-l treacă și pe el dincolo. Păstorii plecând la ale lor, Fanurie a rămas singur pe țărm.

În acea pustie sălășluia un pustnic bătrân care de ȘAIZECI DE ANI de ani nu mai văzuse chip omenesc, fiind foarte îmbunătățit și plăcut Domnului. La acest bătrân a venit îngerul Domnului care dându-i un toiag i-a zis: "Du-te repede la malul apei și ia de acolo pe plăcutul lui Dumnezeu Fanurie, că este ales de Domnul să fie ajutor celor din nevoi". Deși de la chilia Sfântului și pînă la malul apei era cale de trei zile, avînd de coborât un munte foarte aspru, prin puterea lui Dumnezeu, sfântul a ajuns lîngă Fanurie după o oră și i-a spus copilului: "Vino la mine, Fanurie!", iar copilul auzind numele său a răspuns: "Au tu ai cunoscut pe tatăl meu?" Iar sfântul a zis: "Așa". Atunci Fanurie a răspuns: "Dacă ai cunoscut-o pe mama mea, mai bine să rămân aici să mă mănânce fiarele sălbatice". Sfântul, mirându-se întru sine, a tăcut.

Și iarăși prin minune au urcat împreună muntele cel cumplit într-un ceas, drum care cu piciorul nu se putea face decât în opt zile, fiind foarte stâncos și prăpăstios. În peștera în care locuia acel bătrân, acesta a trebuit să se lupte cu asprimea firii lui Fanurie ca să-l facă creștin și totodată ca să-o ierte pe mama sa. După ce bătrânul l-a botezat, l-a trimis pe Fanurie în cetatea în care locuise, ca să ceară iertare de la mama sa și să vadă ce se întâmplase cu frații săi. Înapoiindu-se în cetate a aflat că mama lui nu căzuse leșinată, ci chiar murise de rușine în acea noapte, iar frații lui fuseseră împărțiți la neamurile lor, fără a se cunoaște unde se găsea fiecare. Nemaivând nici o legătură cu cele lumești Fanurie s-a întors în pustie.

Apoi a întrecut chiar și pe acel sihastru în post și rugăciune. Și era atât de milostiv, încât lucrând și adunând ceea ce culegea de pe ogor, alerga să hrănească drumeții, și căra apă de băut pe spatele său.

La început se hrănea la trei zile și mânca atâta pâine muiată cât putea să ia în două degete dintr-o sticlă și se stăpânea să nu guste apă. După o

vreme a început să mănânce numai sâmbăta, și atunci destul de puțin. Se împărtășea des cu Sfintele Taine, cerceta pe pustnicii din acea pustie și se ostenea mult pentru a căra cu mâinile sale rădăcini pentru hrană și scotea pietrele din pământul care era în preajma chiliilor pustnicești pentru a semăna puține legume pentru aceștia.

Cine oare va putea spune privegherile lui de toată noaptea, arșița și gerul pe care le suporta deoarece coliba lui nu avea acoperiș, cerând Domnului ca prin această răbdare să-i dea și lui dincolo de moarte un locaș în Cerul Său cel dumnezeiesc. Și atâta milostenie avea încît și pe fiarele care se atacau între ele le împăca, îngrijindu-le dacă erau rănite cu leacuri bune. Nu de puține ori l-a găsit părintele lui, pustnicul, culcat alături de vreun șarpe mare, care în timp ce Fanurie dormea îl păzea să nu fie atacat de vreo fiară. De asemenea el avea darul de a alunga și certa furnicile ce atacau pe cei care locuiau prin pustietăți, poruncindu-le să se sălășluiască în locuri îndepărtate, în prăpăstii, și să nu mai supere pe vreun om; pînă și fiarele cele mai de temut cînd erau atacate de oameni sau de alte

animale mai puternice, deși fără de minte, își întorceau ochii spre coliba lui Fanurie și imediat scăpau. Astfel Fanurie s-a făcut foarte iubit în toate pustiiile de prin împrejurimi și în cele mai îndepărtate, toți cei care locuiau acolo mulțumind lui Dumnezeu Care le trimisese pe acest tânăr foarte îmbunătățit, care și fiarele le îmblânzea și pe oameni îi tămăduia.

În apropiere de acel loc era o cetate mare și frumoasă cu oameni foarte înrăutățiți, plini de boli și de duhuri necurate; Fanurie a fost rugat de către cei care mai aveau bunătate să se ducă și să-i ajute în neputințe și în boli. Deși nu dorea să părăsească pustia, pentru lacrimile celor nevoiași și pentru rugăciunile cuvioșilor pustnici de a milui, de a mângâia și de a tămădui s-a supus și s-a dus în acea cetate.

Și cine va spune marea lui bunătate către cei săraci, în special pentru văduve și orfani, gândindu-se la frații lui și la mama lui? Că niciodată o rugămintă a acestora n-a rămas neascultată, și tămăduia bolile cele mai cumplite, alerga și vindeca orbii, ajuta surzilor să audă, precum și mușilor din naștere, numai cu

rugăciunea sa cu lacrimi către Dumnezeu, nemuncind niciodată pînă cînd nu i se împlinea rugăciunea. Nu se odihnea pe patul său și vărsa atâtea lacrimi, că și hainele i se udau. Căci spunea prea fericitul așa: "Miluiește, Doamne, pe acești necăjiți că zidirea Ta sînt. Deschide-le ochii ca să vadă frumusețea Cerului Tău și lumina zilei, și să nu mai fie ei cu picioarele zdrobite de pietre, nici rușine a neamului lor!". Asemenea cu multe lacrimi se ruga și pentru muți, pentru care spunea: "Deschide, Doamne, buzele lor cele închise, luminează-le mintea ca să Te slăvească pe Tine și cu buzele lor să sărute chipul Tău cel nefăcut de mîină, și cu lacrimi să spele intrările în Biserică, ca astfel să se preaslăvească Numele Tău cel Sfînt!" Iar pentru surzi se ruga cu mai multe lacrimi zicînd: "Auzi-mă pe mine, Doamne, în ceasul acesta și acum cercetează și deschide auzul robilor Tăi, ridică greutatea neauzirii, ca auzind să audă glasul clopotelor Tale cele sfinte, sunetele roților și toate sunetele de pe pămînt!"

Și atît de mare era rugăciunea și plîngerea lui către Dumnezeu, că uneori și păgânii plîngeau auzindu-l și văzându-i lacrimile; atît de frumoase

și de duioase rugăciuni făcea către Dumnezeu, încît și pruncii cei sugari se apropiau de dânsul cu mânuțele lor nevinovate și, deși încă necuvântători, îi spuneau: "Mai rabdă puțin, Fanurie, căci Tatăl tău cel din Ceruri te va mângâia cît de curînd și va împlini cererile tale".

Un an de zile a mers Fanurie în toate laturile cetății, vindecînd, mângâind, botezînd și învățîndu-i dreapta credință.

Iar diavolul, urătorul binelui, foarte tare s-a mâniat fiindcă minunatul Fanurie îi luase toți robii și îi îndreptase. Prefăcîndu-se într-un tânăr străin, diavolul s-a prezentat la împăratul acelei cetăți spunîndu-i că un tânăr s-a sălbăticit, spunînd minciuni ca toată cetatea să fie de partea lui și pe împărat să-l înlătore; de asemenea că toate cele făptuite de el nu sînt cu puterea lui Dumnezeu, ci cu vrăji, ca poporul să fie cu el ca să-l poată înlătura pe împărat. Acestea le spuneau răuvoitorii mincinoși înșelînd buna credință a împăratului, deoarece de cînd Fanurie venise în cetate ei nu mai putuseră să fure din vistieria statului și nici să mai facă răutățile de mai înainte. După multă stăruință și

vorbe mincinoase, ei au convins pe împărat să-l prindă pe Fanurie și să-i taie capul. Poporul care văzuse atâtea minuni făcute de Sfântul I-a trecut în altă cetate, făcându-se plângere mare fiindcă se lipseau de marele lui ajutor fără de nici o plată. Și au plâns timp de patruzeci de zile cu post și rugăciuni, neputându-se mângâia fiindcă Sfântul nu mai era cu dânșii.

În cea de-a doua cetate Sfântul a tămăduit, a povățuit și a îmblânzit fiarele ca și mai înainte, neprimind nici măcar pîine pentru ostenele sale, hrănindu-se ca și în pustie cu rădăcini. Și iarăși a ridicat război satana și la fel a hotărât împăratul, după sfatul sfetnicilor săi, să-l dea la moarte. Ca și în prima cetate poporul, cu plângere mare, l-a trimis cu sila peste hotar, în altă țară, unde în zilele acelea se întâmplase ca unica fiică a stăpânului cetății să fie moartă de mai multe zile. Împăratul chemase toți vracii și vrăjitorii, hotărând să dea jumătate din împărăția sa celui ce o va readuce la viață. Însa nu numai că n-au înviat-o, dar fiind de mai multe zile moartă începuse a putrezi și, deși vărsau mirodenii și

ardeau multă tămâie, mirosul ajunsese pînă departe. Una din slugile împăratului i-a spus:

"Împărate, este un tânăr frumos care vindecă orice boală și morții înviază făcînd rugăciuni către Hristos, despre Care am auzit că a fost spânzurat pe lemn, dar nu le dă bolnavilor și morților nici un fel de doctorie, nu se atinge sau primește ca plată nici o bucată de pîine". Acestea auzindu-le împăratul degrabă a trimis să-l aducă înaintea sa, trimițându-i carte împărăteasca și făcînd pregătiri de mare ospăț.

Sfântul Fanurie n-a primit nici măcar călare să vină, deși era drum anevoios, ci ostenindu-se cu picioarele sale mai multe zile de drum s-a prezentat în fața împăratului. A fost dus în camera moartei, unde a stat doar el, părinții și moarta. Sfântul Fanurie a lăcrimat către Dumnezeu și mult rugându-se de dimineața și pînă la amiază, și era mîhnit întru sine că nu era ascultat de Dumnezeu. Atâtea lacrimi a vărsat că se făcuse baltă în jurul lui, încît și împăratul și împărăteasa se mirau de marea lui bunătate și de multa lui rugăciune. În acel ceas o rază a strălucit asupra moartei. Atunci Sfântul s-a ridicat în

picioare și i-a zis: "În numele lui Iisus Hristos cel răstignit scoală-te și vino înapoi la părinții tăi". Și deodată moarta cea putredă a sărit drept în picioare lepădând legăturile de pe dânsa și a strigat cu glas mare: "Mare este Dumnezeul lui Fanurie, că eu în iadul cel mai de jos fiind, unde mă chinuiam cu cei ce s-au închinat la idoli și eram batjocura și chinul dracilor, iadul m-a vărsat afară cu mare frică, temându-se la auzul numelui lui Fanurie. Deci plată mare este lui și mare este Dumnezeul creștinilor, iară toți dumnezeii păgânilor sînt draci".

Împăratul a vrut să-i dea jumătate din împărăție Sfântului, dar el n-a primit nimic ca întotdeauna. S-a făcut petrecere în toată cetatea, împăratul iertând robii și pe cei din temniță, căci aceasta a fost plata pe care a cerut-o Sfântul Fanurie. Iar împăratul cu toți casnicii săi a cerut botezul și ca la cinci mii de oameni s-au făcut creștini.

Sfântul a plecat prin cetate vindecând și tămăduind ca și în celelalte cetăți.

Deci s-au mâniat pe el toți vracii și toți cei ce făceau vrăji, căci i-a rușinat pe ei în fața

împăratului, pentru că nici cu vrăjile, nici cu lucrurile lor n-au reușit s-o învieze, în timp ce Sfântul a înviat-o numai cu cuvântul. Pentru aceasta, pâră mare au pornit asupra lui, numindu-l vrăjitor și spunându-i împăratului că: "Fanurie a ucis pe fiica lui cu vrăjile, ca apoi să se prefacă că a înviat-o, și astfel poporul să-l numească pe el împărat". Crezând aceste lucruri, împăratul s-a umplut de mânie și strângându-și toți sftnicii și pe toți necredincioșii, care erau toți împotriva lui Fanurie, hotărî să-i taie capul. Fiind convins că Fanurie este un mare vrăjitor, împăratul a chemat pe toți călăii (gealații) și au tras la sorti trei dintre ei, cei mai aprigi, care nu-și mâncau pâinea pînă nu-și spălau mâinile în sânge.

Și cine va putea spune batjocurile, bătăile cu pietre, scoaterea fâșiilor de piele de-a lungul trupului, smulgerea dinților, loviturile cu palmele, scuipările și înțepăturile cu sulița peste tot corpul, peste care s-a turnat sare și oțet, ciuntirea corpului, adică tăierea mâinilor, a degetelor și a unghiilor, încît sângele de la față se amesteca cu cel de la picioare și uda țărâna drumului pe unde trecea. Fiecare păgîn se străduia cum să-l

chinuiască mai rău, iar Sfântul se ruga Domnului ca și întâiul Mucenic Ștefan spunând: "Iartă-le lor păcatul acesta, că nu știu ce fac, că mai mult îmi este mie cununa mucenicească, pentru care eu le mulțumesc".

Pentru aceasta s-a pornit plângere mare în poporul creștin și plângeau și cei vindecați de către Sfântul Fanurie, pentru că l-au chinuit așa de cumplit pe cel care nu făcuse decât bine tuturor. Cu toate acestea Sfântul era vesel că va merge mai degrabă la plăcutul său Hristos. Astfel a pornit Sfântul la locul de osândă, avînd vârsta de 19 ani. El mergea cu mare bucurie ca să ajungă cît mai curînd la Hristos Cel prea iubit, fiindcă îi ajunsese călătoria lui de pe pămînt. Deoparte mergeau creștinii cu cei tămăduiți, văduvele și orfanii cetății cu plângere mare, spunând: "Cum se va închide gura cea de miere curgătoare care ne-a dat nouă celor muți și fără de glas, graiul? Cum se vor astupa urechile celui ce s-a milostivit de plîngerea și de durerea noastră, miluind pe orfani, mîngîind pe văduve și aducînd bucurie pe fețele celor ce n-au cunoscut decât întristare și lacrimi?"

Cine va spune plângerea lor și cuvintele pline de durere, încît și dintre păgâni au început a vărsa lacrimi? Pentru că cei care se ridicaseră împotriva lui erau foarte mulți și strigau să se termine cît mai curînd cu acest vrăjitor și vrăjmaș al împăratului.

Sfântul Fanurie a cerut voie atunci să-și spună ultima rugăciune. S-a rugat astfel: "Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ai miluit pe aceștia care au făcut plângere și strigare, fă ca toți cei care vor face o turtă cu ulei și zahăr sau o plăcintă și o vor da săracilor să fie ascultați în orice durere dreaptă vor avea. Aceasta să fie pentru iertarea păcatelor mamei mele care a murit păcătoasă". Apoi s-a făcut tunet din cer și din nori s-a auzit glasul Domnului astfel: "Fie Fanurie după cuvântul tău și tot cel ce te va chema în ajutor va fi ascultat de Mine. Și tu vei fi ajutorul celor din nevoi".

Văzînd minunea, mulți dintre cei necredincioși care strigaseră împotriva lui, au cerut să fie botezați și să-i facă și pe ei creștini. Dar Sfântul nu avea nimic cu sine și nici apă primprejur. S-a rugat atunci a doua oară

Domnului ca să-i ajute pe cei ce vor să treacă la credința creștină, și, iată, minune mare, că a plouat numai pe persoanele care au cerut botezul, iar cei care nu l-au cerut, deși se aflau lângă cei dintâi, nu s-au udat nici măcar cu o picătură de apă. Între cei care s-au botezat erau și cei trei călăi care, văzând cele întâmplătoare nu mai voiau să-l execute pe dânsul. Atunci Sfântul Fanurie le-a făgăduit că împlinind porunca împăratului în chiar acea zi vor fi cu el în Rai. Convinși ei au tras la sorți cine să-i taie capul Sfântului.

Plângerea călăilor era mult mai jalnică decât a poporului creștin, cuvintele lor fiind pline de durere pentru că ei luaseră viața multor oameni, luaseră pâinea văduvelor și a orfanilor, în timp ce Sfântul Fanurie le dăruise viața, le purtase de grijă și îi miluise. El vărsase pâraie de lacrimi și ei sânge nevinovat.

Apoi Sfântul Fanurie și-a plecat capul pe butuc și după tăiere nu a curs sânge, ci lapte, și, o minune, capul a mers în jurul trupului și limba a grăit astfel: "Așa cinstește Hristos pe cei ce cred în El".

Deci întorcându-se poporul atît cel creștin cît și cel necredincios - unii strigau că au scăpat de Sfânt - iar cei întorși la dreapta credință, precum și vechii creștini au făcut plângere mare ocărînd pe împărat pentru nerecunoștința lui și i-au zis lui: "Au ai uitat cumva învierea fiicei tale, tămăduirea bolnavilor și a celor îndrăciți? Pentru ce te-ai mâniat asupra lui care nici răsplată n-a luat și în hotarele tale a adus pacea?"

Și înspăimântându-se împăratul de aceasta, a dat poruncă ca întîi să fie omorâți călăii. Primul dintre ei nefiind întărit în credință se temea. Atunci apăru Sfântul Fanurie în văzul tuturor, într-o aureolă asemeni tuturor sfinților celor din veacuri, îmbrăcat în armură; și a căzut frică mare peste împărat și peste sfetnicii lui mincinoși, temându-se ca Sfântul să nu-i răpească din lumea aceasta, răsplătindu-le lor nedreptatea. După tăierea primului călău din cer s-a coborât o cunună de trandafiri, care s-a pogorât pe capul celui tăiat, umplându-se tot pămîntul de mireasmă, iar trupul lui deși cu puțin înainte vărsase sânge nevinovat, dar pentru credința și întoarcerea lui la Hristos a izvorât mir. Asemenea

s-a întâmplat și cu ceilalți doi călăi. Trupurile lor au fost îngropate pe un maidan și oricine cădea între tâlhari și își întorcea ochii spre locul acela era scăpat.

Nimeni nu a știut ce s-a întâmplat cu Sfintele Moaște ale Sfântului Mucenic Fanurie, pînă cînd el a vrut să se arate din nou în anul 1500 după Hristos, după cum s-a spus la început.

Mult ajutor a adus creștinilor acest mare Sfânt cînd ei îi cereau aceasta și făceau turtă sau plăcintă și se rugau pentru orice nevoie dreaptă aveau. De aceea i se spune Sfântului "Arătare", căci cei care au credință mare și nu se îndoiesc sînt grabnic ajutați de către Sfântul Mucenic Fanurie.

Turta se face de 9 ori și se împarte numai săracilor, iar după ajutorul primit se face pentru Sfântul o plăcintă mai mare, cei în nevoi ostenindu-se cu mâinile lor, iar plăcinta tot la săraci se împarte, ca mulțumită Sfântului Mucenic Fanurie.

Pomenirea acestui Sfânt Mare Mucenic se săvârșește la 27 august. Turtele se pot face și împărți în orice zi afară de duminică. Multe sînt

minunile Sfântului după ducerea lui de la noi, săvârșite atît celor din veacul acela cît și nouă celor care ne-am învrednicit a-l pomeni și a-i face pomenirea cu turtă și cu plăcintă. Căci cu adevărat "Arătare" este, căci celor ce îl cheamă cu credință li se arată ori Sfântul, ori au izbândă în cererea lor.

*SPĂRȘIT ȘI LVI DVMNEZEV LAVDĂ. AMIN.
ÎNSEMNĂRI ISTORICE*

Acest acatist s-a făcut după ce a căzut Constantinopolul sub stăpânirea turcilor.

Cetatea era dărâmată, iar stăpânitorul turc avea nevoie de plăci de marmură mai mari; lucrătorii au căutat printre ruinele cetății și au descoperit turla unei biserici. Creștinii auzind acestea au făcut săpături, și, pentru că trecuseră aproape o sută de ani de la dărâmare, n-au mai găsit între ruinele bisericii decît o icoană mare de lemn, care-l avea reprezentat în mijloc pe Sfântul Fanurie, iar împrejur erau zugrăvite muncile cu care îl chinuseră păgânii. Icoana a fost luată și i s-a făcut o bisericuță mică.

La această icoană se fac multe minuni și tămăduiri. Prima minune a făcut-o cu trei diaconi

care erau acuzați pe nedrept și urma să li se taie capetele; aceștia, auzind de icoană că este aducătoare de milostenie, s-au dus și au plâns înaintea icoanei, adormind în fața ei. Atunci li s-a arătat Sfântul și le-a zis: "Mergeți cu pace că peste trei zile mă voi duce la boier și îi voi spune că sunteți nevinovați, iar voi vă veți înapoia la casele voastre". După rugăciune s-au întors în temniță, de unde plecaseră să se roage la icoană cu îngăduința temnicerului.

Și cu adevărat a treia zi, în loc să li se taie capetele așa cum fusese hotărât, stăpânitorul i-a slobozit, spunându-le că i s-a arătat în vis un tânăr cu o figură de bătrân foarte aspru, spunându-i că de nu-i va elibera pe nevinovați cu moarte va lovi casa acestuia.

De asemenea mai mulți robi ai agarenilor aflând despre această icoană ajutătoare au fugit noaptea la rugăciune. Sfântul s-a arătat imediat stăpânilor robilor poruncindu-le să-i elibereze pe aceștia, dar pentru că ei n-au ascultat cele spuse lor, li s-a arătat din nou Sfântul și i-a avertizat că dacă nu vor face cele poruncite se vor îmbolnăvi toți ai casei lor. Agarenii nici de această dată n-au

ascultat și nu i-au slobozit, deci li s-a arătat a treia oară Sfântul în vis, zicându-le: "De nu veți elibera robii, nu veți mai vedea lumina zilei". Trezindu-se a doua zi casnicii s-au lovit de lucrurile din casă, fiind complet orbi. Atunci și-au chemat robii și i-au trimis la Sfântul să facă rugăciuni pentru ei și le-au făgăduit că îi vor slobozi. În timp ce robii se rugau în fața icoanei, agarenii și-au și redobândit vederea și au spus întregii cetăți minunea făcută de Sfântul Fanurie. După eliberarea robilor casa aceea cu toate rudeniile au cerut botezul și s-au făcut creștini.

Mari și nenumărate sînt minunile Sfântului pe care le face cu cei care se roagă cu credință și cu lacrimi la icoana sa.

SPĂRSIT ȘI LVI DVMNEZEV LAVDĂ. AMIN.

